

Крапля по краплі

Олег Паламарчук

В одному королівстві у той же день і час загинув при воєнній сутичці король і народився його спадкоємець королевич Лазар. За долю хлопчика дуже хвилювалася мати, убита горем після трагічної загибелі чоловіка, тому брат короля і опікун королевича привів до палацу ворожбита Сильвестра.

— Яку життєву дорогу пророкуєш синові короля? — обступила чаклуна палацова знать.

Той говорив тихим, але впевненим голосом:

— Спадкоємець короля буде дуже сильним, хоробрим і розумним, але коли сповниться йому вісімнадцять років, він раптово помре в судах на очах у королівської знаті. Така воля Божа, таке нещастя.

— Ти брешеш, старий негіднику! — вихопив із піхов меч опікун королевича і розрубав ворожбитові голову навпіл.

Королева відразу в сльози, заголосила. Сумні часи настали у країні. Щороку у день народження Лазаря всі молилися по церквах за здоров'я і лічили, скільки часу залишається йому жити.

Хлопцеві сповнилося сімнадцять — пішов останній рік.

— Надокучило мені з вами передчасну тризну справляти, хоронити себе заживо. Хочу поїхати в ліс на полювання! — закомандував Лазар.

Дядько-опікун не відмовив йому: чи ж дивна ця забаганка у молодому віці? І вихором помчав королевич за лісовим красенем-оленом. Але хитрий трапився йому звір — заманив у лісові хащі і зник. Мисливець розгубився — і охоронців поблизу нема, і місце незнайоме. Сів та й зажурився. Коли чує — щось ніби хруснуло позаду, наче хтось наближається покрадьки. Аж з'явилася перед ним дівчина у чудернацькому зеленому вбранні.

— Хто ти? — здивовано мовив вражений королевич.

— Хіба я не схожа на Мавку? — запитально відповіла дівчина і так ніжно посміхнулася, що королевичу зробилося приємно, трепетно забилося йому серце.

— Де я? — опанував він себе.

— У Чорному лісі. Але не бійся, я виведу тебе. Тут неподалік є хатинка мого батька, ворожбита Сильвестра.

— Того, що пророкував мені швидку смерть? — побілів з лиця хлопець. — Але стривай, його ж убив мій дядько-опікун.

Настала черга дівчини дивуватися:

— Цього не може бути! Мій батько нічого ніколи не пророкує, він чесно лікує людей від усяких недуг, а за те, що знається на травах і розмовляє з птахами та звіриною, його прозвали ворожбитом, чаклуном, — впевнено сказала Мавка і запропонувала: — Підемо зі мною, і ти сам в усьому переконаєшся.

Хатина ворожбита Сильвестра була обвішана пучечками різноманітних трав, на полицках стояли пляшечки з настоями.

— Чув я про твоє горе, юначе, — посадив до столу королевича Лазаря господар хатинки. — Моїм іменем скористався якийсь шарлатан. А мій знайомий олень, який знає людську мову і про те також чув, мабуть, немарно привів тебе сюди, до моєї хижі.

— Значить, мені нічого не загрожує у день вісімнадцятиріччя? — зрадів королевич.

— Ні! Той, хто привів до тебе пророка смерті, той і заподіє тобі її у призначений час.

— Ворожбита привів мій дядько-опікун. Невже, він?

— Всяке може бути, — спокійно розмірковував старий Сильвестр.

— Та спробую зарадити твоїй біді, адже я лікар. Ось отрута, яку у мене не раз просять люди з твого палацу, просили і нещодавно — буцім-то для знищення мишей... Мабуть, при слухній нагоді тобі піднесуть чашу з саме такою отрутою. І ні на кого не впаде підозра, адже всі знають про те, що так тобі начебто на роду було написано, тоді вже ніщо не врятує тебе.

— Порадь же, що мені чинити, мудрий чоловіче? — стурбовано запитав королевич.

— Птиці примушують своїх дітей літати проти вітру, щоб потім вони могли долати величезні відстані на південь. Візьми пляшечку з цією отрутою — вона ж тобі й допоможе. Прийми одну краплю сьогодні, завтра — дві, позавтра — три. Почавши з мізерної долі, твій організм навчиться чинити опір отруті, як крила змужнілої птиці, що розтинають вітер, пробиваючи собі дорогу.

Обережно прийняв королевич із рук ворожбита пляшечку з отрутою. Краплю по краплі приймав він, як радив Сильвестр. І ось настав день вісімнадцятиліття, коронування молодого володаря.

— Віват королю Лазареві! — кричали палацова знать. Люду набилося у палац хтозна-скільки: всім кортіло побачити навіч, чи справдиться те, що передрікалось.

З повною чашею поперед усіх став колишній опікун.

— Прийми. Лазарю, у свою честь!

Молодий король завагався трохи, але переміг у собі страх і поволі почав ковтати напій.

— Чудове вино приготував мені дядько! Дякую, — повернувшись назад, недопиту чашу.

Колишній опікун дивився і очам не вірив — король живий, неушкоджений, радіє і веселиться, ніби нічого й не мало статись. "Мабуть, це не отрута?" — схилився він над чашею і спробував вино на смак. Раптом під склепінням великого залу пролунав передсмертний зойк.

— Доля, яку пророкував мені цей злочинець, спіткала його самого! — проголосив усім присутнім король Лазар.

А наступного дня поїхав молодий володар у лісові хащі Чорного лісу до ворожбита-лікаря Сильвестра, подякував йому за порятунок і попросив оддати за нього дочку Мавку, яку щиро покохав.

Невдовзі відгуляли весілля і зажили щасливо.